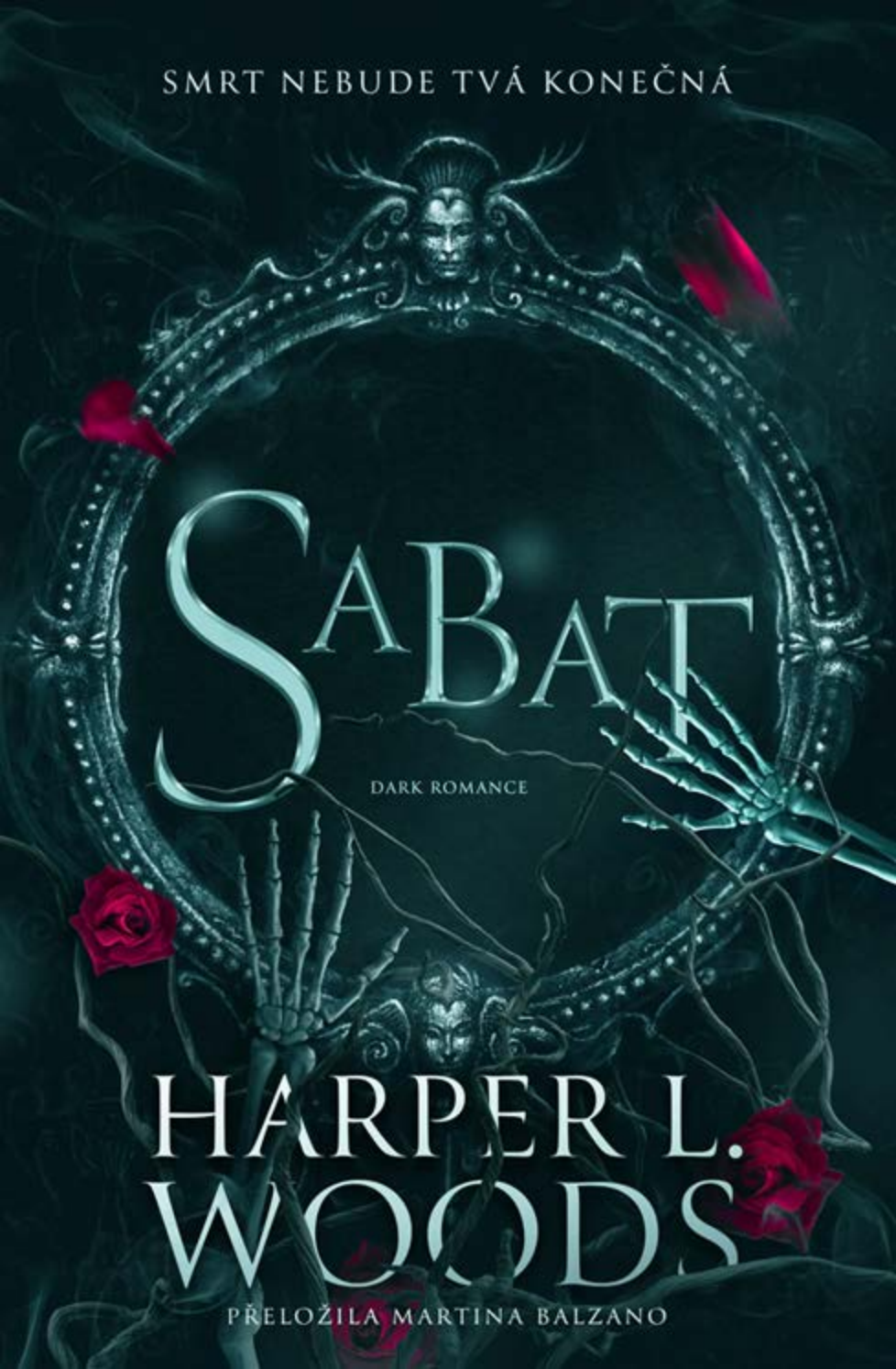

SMRT NEBUDE TVÁ KONEČNÁ

SABAT

DARK ROMANCE

HARPER L.
WOODS

PŘELOŽILA MARTINA BALZANO

SABAT

The Coven
Text Copyright © 2023 by Harper L. Woods
Published by arrangement with Tor Publishing Group
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025
Cover © Opulent Designs, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5653-7 (pdf)

HARPER L. WOODS

SABAT

přeložila Martina Balzano

Pro všechny, kteří mají rádi zloduchy

POZNÁMKA AUTORKY

Moje nejdražší Čarodějátka,
posledních několik let bylo absolutní smršť – lahodná směsice extrémních výšin a devastujících propadů. Neudělala jsem si čas, který jsem potřebovala na zotavení, a zaměřila se na hojení traumatu svých dětí, když se naše životy obrátily vzhůru nohama.

A pak přišla Willow.

Uprostřed nejdelšího vyhoření a tvůrčího propadu mé kariéry mi Willow a Gray přišli ukázat, že hlasy neutichly.

Některé příběhy se píší mučivě pomalu. Může chvíli trvat, než postavy dostatečně hluboce poznáte, abyste skutečně žili jejich hlasem a zkušenostmi, abyste našli způsob, jak před nimi být zranitelný.

Ale Willowin příběh plynul od první minuty a proudil na stránky rychleji, než můj tým stíhal. Její slova mě pohltila a trvalo mi týdny, než jsem pochopila *proč*.

Je vším, čím jsem si přála být, když jsem čelila svým vlastním démonům.

Willow je ve všem, co dělá, tak sebejistá. Je ocelová ve svém odhodlání a postaví se za sebe a svou víru způsobem, na který jsem si zřídka kdy troufla. Nedovolí nikomu, aby se cítila provinile

kvůli svým cílům a ambicím a skutečnosti, že udělá vše pro to, aby se staly její realitou.

Doufám, že inspiruje moje čtenáře tak, jako inspirovala mě. Dokonce i když se zdá, že všechno jde proti vám a valí se na vás další a další lži.

Doufám, že budete bojovat.

S láskou Addy

PROLOG

ALARIC GRAYSON THORNE

Za těch tři sta dvacet devět let od svého stvoření jsem se naučil vážit si i drobností. Krása pečlivě vybroušeného barevného skla v klenutých oknech a hranoly světla, které dopadalo na temné kamenné dlaždice sálů univerzity Dutoháje, byla jen jednou z nich. Nijak ji nenarušila ani dráždivá vůně čarodějnické krve posla, který mě vedl do zasedacího sálu.

Úmluva na nikoho nečekala dlouho, dokonce ani na muže, kterého jmenovali ředitelem jeho drahocenné školy. Chodba před námi se topila v pavučinách a prachu a já ohrnul nos nad tím, jak moc univerzita zchátrala od doby, kdy jsem do ní před padesáti lety naposledy vkročil.

Čarodějka po mém boku se zastavila před sálem Tribunálu na konci chodby. Mávla pečlivě upravenou rukou nad zámkem a sledovala, jak se železný a zlatý mechanismus otáčel, dokud se nerozdělil. Ozubená kolečka se pomalu přesouvala a klouzala nahoru, stejně jako ostatní zámky. Jako poslední se rozevřely mříže rozprostřené přes dvoukřídlé dveře. S tichým cvaknutím se otevřely a čarodějka stiskla kliku.

„Kolik generací tě dělí od sestry George Collinse?“ zeptal jsem se a ona se po mně ohlédlá přes rameno, rty měla pevně stisknuté.

„Úmluvu a mě dělí devět generací,“ řekla s úšklebkem.

Čaroděje vždycky podráždilo, když měli mluvit o osudu svých dvou vůdců, kteří jim po staletí veleli.

Susannah Madizzová a George Collins už nežili – nahradily je dvě poloviny Úmluvy, když je Charlotte Hecateová přivedla zpátky ze záhrobí.

„Škoda,“ řekl jsem s úsměvem. „Sarah Collinsová byla před smrtí docela milá. Bohužel to po ní nezdědil žádný z jejích potomků.“

Když jsem prošel bránou, kterou otevřela, na tváři se jí rozlil šok. Otočil jsem se doprava a zamířil k sálu Tribunálu, kde na mě už čekala Úmluva. Moje společnice zůstala stát u brány jako hodné malé štěňátko, které z ní vychovala její prapraprapraprababička.

„Že to říkáš zrovna ty, nemrtvý bastarde!“ křikla za mnou.

Upravit jsem si sako obleku, srovnal klopy, popadl obě křídla brány Tribunálu a rychle je otevřel.

Úmluva seděla na zlacených trůnech vytvořených před staletími, kostnaté prsty svíraly paže a to, co kdysi bývala Susannah Madizzová, se naklonilo dopředu. Kápě se jí sesunula na stranu a trocha slunečního světla proudícího okny připomínajícími kaleidoskop po straně kruhového sálu osvětlila to, co zbylo z její tváře.

Maso z jejího těla už dávno zetlelo, takže na mě zírala jen odhalená kostra. Krk měla nepřírozeně zahnutý v místě, kde se zlomil, když ji kdysi dávno pověsili, a skoro neznatelný sklon prozrazoval způsob její smrti.

Měla prázdné oční důlky, a přesto mě *viděla*. „Zase trápíš naše děti, řediteli Thorne?“ zavibroval mezi námi ten její děsivý, nelidský hlas. Poklepávala špičkou prstu o opěradlo židle v pravidelném staccatu, které umocňovalo moji netrpělivost.

Vedle ní seděla druhá část její magie, mužská polovina doplňující její ženskost.

George Collins neměl žádné potomky, které by mohl hájit – podle proroctví, jež určovalo pravidla Sabatu, si čarodějové museli vybrat: buďto děti, nebo magie.

Byl stejně kostnatý jako Susannah, ale krk měl zakřivený na druhou stranu. Odhalené kosti poseté ranami po sekeře dokazovaly mučení předcházející jeho smrti.

„Předpokládám, že jste mě sem nezavolali, abyste probírali moje chování k tvé praneteři, Úmluvo,“ řekl jsem se zaťatými zuby.

Můj druh neměl být nikomu podřízený, ale magie, která nás poutala k našim Nádobám, nás přiměla spoléhat se na čaroděje, pokud bychom někdy chtěli být osvobozeni od těl, jež nás uvěznila.

Považovali jsme za požehnání, že jsme nikdy nemuseli mít novou formu, tělo, které by nás poutalo na věčné časy.

Spletli jsme se.

„Rozhodli jsme se znovu otevřít univerzitu,“ oznámil George, než mohl jeho ženský protějšek zasáhnout. „Všichni potřebujeme čerstvou krev. Pozornost, kterou jsme v důsledku toho dne utrpěli, už dávno zmizela z paměti.“

„I když bych také ocenil novou krev, kterou bych se mohl živit, musím vás vyzvat k opatrnosti. Ve chvíli, kdy oznámíme znovuotevření, se začnou šířit zvěsti,“ řekl jsem a podíval se na oba kostlivce, kteří na mě zírali.

„Dvě generace čarodějů a čarodějů se musely učit kouzlům v ústraní svých domovů,“ řekla Susannah a zvedla se ze svého trůnu. Když sestupovala po schodech, její černý plášť se kolem ní ovinul a skryl její kosti před zvědavými pohledy. „Nadešel čas, aby se vzdělávali náležitě. Každý rok otevřeme dveře pouze dvanácti novým studentům, kteří nepocházejí z Křišťálové kotliny, každého z nich jsme osobně vybrali podle jeho magie. Oficiálně to neoznámíme.“ Podala mi seznam s naškrábanými jmény budoucích studentů.

„Jakou máme záruku, že se nestane to, co minule?“ zeptal jsem se a myslel jen na bezpečí svého druhu. Přestože nás bylo těžké zabít, někteří z nás byli při masakru před padesáti lety zraněni. Během jednoho týdne někdo zabil třináct studentů Dutohájů a jednu Nádobu.

„Když znovu neotevřeme, čarodějové se nebudou mít s kým pářit. Pokud vymřeme my, vymře i váš druh. Nezapomeň, že potřebujete naši krev, Alaricu, živíte se jí,“ připomněla mi Susannah, otočila se ke mně zády a zamířila zpátky ke svému trůnu.

Začal jsem zuby a přinutil své tělo k sotva znatelné úkloně. „Jako bys mi někdy dovolila na něco takového zapomenout,“ odvětil jsem a zmačkal papír se jmény v ruce. „Asi byste se měli zaměřit spíš na důvod, proč se populace čarodějů zmenšuje rychleji, než jsme očekávali. Zajímalo by mě, proč tomu tak je.“

Aniž bych čekal na reakci na naši rozehranou hru, otočil jsem se k nim zády, v čelisti mi cukal sval.

Zasrané čarodějnice.

WILLOW

O dva měsíce později

Volal mě šepot, skoro na dosah ruky.

Slyšela jsem jen tiché hlasy mrtvých, nedokázala jsem rozeznat slova, kterými se ke mně snažili promlouvat.

Nedokázala jsem pochopit ani magii ženy ležící v rakvi přede mnou, ještě pořád mi nepatřila. Kdybych na hodně dlouho zavřela oči, možná bych přesvědčila samu sebe, že se mi uplynulý týden jen zdál. Že to byla jen noční můra, příšerný výplod mé fantazie, ten den, pro který mě vychovali.

Den, kterému jsem si zoufale přála uniknout.

Šepot za mými zády byl uzavřený v bublině oddělené od tichého hučení matčina hlasu, jako bych se ve snaze porozumět jejím slovům oddělila od živých. Všichni, kteří moji matku potají pomlouvali, čekali, až na ně přijde řada a budou se moct rozloučit se ženou, již nikdy nepochopili. Nedokázala jsem se přinutit otevřít oči.

Stála jsem s nohama široce rozkročenýma, což byl zvyk, který mi můj otec odjakživa vtloukal do hlavy. Byla jsem připravená na cokoliv, na lovce, který mohl kdykoli zaútočit, nebo na něco ještě

horšího. Dlaždice pod podrážkami mých bot působily nepřírozně, připadaly mi jako bariéra mezi mnou a tím jediným, díky čemu mi moje duše připadala kompletní.

Jako bariéra mezi mnou a půdou.

„Low,“ zašeptal hlásek.

Do dlaně mi vklouzla ruka, mnohem menší prsty důvěrně propletené s mými. Ash stál po mém boku i poté, co vyslovil moje jméno, což mi dalo prostor se vzpamatovat. Zastavit sílu, která mě málem pohltila. Před mým bratrem jsme náš původ i schopnosti tajili. Chtěli jsme ho chránit, protože kdyby nás odhalil Sabat, hrozilo by nám nebezpečí.

Musela jsem být silná, kvůli němu. Mrtvola tlející v rakvi před zraky všech byla i jeho matka, nejen moje.

Přinutila jsem se otevřít oči a zadívala se na fotky naší matky a rodiny. Usmívající se tváře zíraly na dav a vypadaly klamně lidsky. Jako bychom sem patřili, ale náš jediný domov by nás nepřijal, kdyby věděl, co jsme.

Lidská schopnost porozumění měla své hranice. Podle inkvizic, které málem vyhladily všechny moje předky, bylo víc než zřejmé, že se lidé skutečnému čarodějnictví vyhýbali.

Jediný pomalý pohled do matčiny tváře mě přiměl k bolestnému úšklebku, když jsem si vzpomněla, proč jsem zavřela oči, abych potlačila své podráždění.

Ta rtěnka jí neseděla. Byla moc červená a výrazná, jenže moje matka vždycky raději splynula s davem. Bylo zřejmé, že ten někdo, kdo ji připravil na pohřeb, ji vůbec neznal, protože zamaskoval vrásky od smíchu, které považovala za důkaz šťastného a naplněného života, volnosti a svobody od Sabatu, který by ji odtáhl zpátky do Křišťálové kotliny, i kdyby se bránila a křičela.

Bylo dost zlé, že musela být pohřbená podle lidských zvyků – její ostatky měly být uvězněné v bedně pod zemí, která by ji oddělila

od živlů – kdyby můj otec nedodržel svůj slib. Měl se uprostřed noci vplížit na hřbitov k čerstvému hrobu, položit ji na rakev a znovu ji pohřbít, aby mohla odpočívat v pokoji.

Rychle jsem se natáhla, popadla amulet na jejím krku a přetrhla řetízek. Zůstal mi v ruce a ti šeptající idioti za mnou šokovaně zalapali po dechu, ale když jsem se podívala na Ashe stojícího vedle mě, tvářil se nevzrušeně.

Jeho hnědé oči byly dokonalým odrazem toho, co bych viděla, kdyby moje matka otevřela oči. Tak odlišné od mých. Měli jsme každý jiného otce. Ash měl stejně temně mahagonové vlasy jako já, tak tmavé, že vypadaly skoro černé, a jejich teplý odstín se v příliš jasných světlech pohřební síně mírně třpytil.

„Půjdemě,“ řekla jsem a kývla hlavou směrem k východu. Ash slabě přikývl a naposledy se na matku krátce podíval.

Oba jsme věděli, co bude dál. Dala mi velmi jasné pokyny, co dělat s Ashem, až podlehne nemoci, která trápila její tělo a kousek po kousku nám ji brala.

Ash pustil moji ruku, jako první prošel mezi lavicemi a cpal se k východu. Nesl se tak vzpřímeně, že jsem se málem usmála, jeho zuřivost mi tolik připomínala mámu. Potlačila jsem úsměv, lidé kolem nás šeptali o smrti, která nás pronásledovala, o tom, že každý blízký mého bratra a mě skončil předčasně v hrobě.

Nevyužitá magie si vždycky našla cestu, a pokud ji čaroděj neupokojil používáním nebo ji příliš dlouho ignoroval, nakonec se obrátila proti němu.

Přesně to se stalo mé matce.

Bílé dlaždice u východu byly zablácené, bláto se lepilo k podrážkám bot těch, kteří se přišli rozloučit s naší matkou, Florou Madizzovou.

Asi to svým způsobem sedělo. Flora se brzy vrátí tam, odkud přišla. Až můj otec splní její poslední přání, bude pohřbená v hlíně.

Konečně se vrátí domů, na místo, které jí přinášelo klid, její síla se vsákne zpátky do přírody, jež k nám promlouvala.

Kráčela jsem k východu za svým bratrem, který utíkal z dusivého útlaku místnosti plné nepřátelských lidí. Ash možná nepochopil, proč se nás báli, ale cítil jejich strach.

Najednou mě někdo chytil za zápěstí. Trhla jsem hlavou a zírала na muže, který se mě dotýkal. Sevření jeho prstů zesílilo. Polkl.

„Je zvykem zůstat, aby vám město mohlo vzdát úctu a vyjádřit soustrast,“ řekl a sledoval, jak mu moje oči přejely po hrudi a ruce, která se mě bez dovolení dotkla.

S předstíranou lehkostí ji pomalu stáhl, jako by mě pustil sám od sebe. Podívala jsem se mu do očí, a když okamžitě uhnul pohledem, protože mě nejspíš považoval za démona, pousmála jsem se. Viděla jsem svoje děsivé oči pokaždé, když jsem se podívala do zrcadla. Moje pravé oko s jantarovou duhovkou by působilo naprosto normálně, ovšem ne v kombinaci se světle fialkovou barvou mého levého oka. Většina lidí ji pokládala za zvláštní odstín modré, neobvyklý, ale ne neslýchaný. Pravdu si uvědomili až tehdy, když přistoupili těsně ke mně.

Dar otcových předků – rys, který zmizel už před staletími.

„Copak já se někdy starala o *vaše* zvyky, pane Whitlocku?“ zeptala jsem se a přitáhla si svůj volný šedý svetr těsněji k tělu, protože jsem cítila vlnu jeho nedůvěry. Otočila jsem se k místu, kde u východu čekal můj bratr, a když jsem k němu udělala první krok, našpulila jsem rty.

S tělem mé matky si mohli dělat, co chtěli, a já bych jí její přání splnila do posledního puntíku. Když jsem došla k Ashovi, přitiskl se k mému boku a já před námi s trhnutím otevřela dveře. Znovu jsem se ohlédla po matčině rakvi a věděla jsem, že už brzy by nebylo cesty zpět.

Bez matčina dohledu si pro mě osud zvolený mými rodiči přijde bez ohledu na to, co chci já.

„Jdi si pro svoje věci,“ řekla jsem a spolkla nával emocí, které mi ucpaly hrdlo. Lidé ve městě takovému chrapotu často říkali knedlík v krku. Nikdy jsem tu analogii nepochopila, měla jsem spíš pocit, jako by mě zevnitř zasypávala hřbitovní hlína.

„Nechci jít,“ žadonil Ash, když jsem za námi zabouchla dveře. Navzdory tomu, že dřevo v letním vlhku bobtnalo a nevešlo se do rámu, se zavřely hladce. Otočila jsem se k Ashovi zády, zavřela závoru a přetáhla řetěz přes mezeru, která propouštěla příliš mnoho nezvykle studeného vzduchu.

Září obvykle nebyvalo tak chladné, a to ani v našem podhorském městečku ve Vermontu.

Zula jsem si černé baleríny, které jsem si obula na mámin pohřeb, a znovu se otočila k bratrovi. I když máma odešla, i když jsem věděla, že tenhle dům bude brzy prázdný a zapomenutý, nedokázala jsem se přimět k tomu, abych porušila její pravidla.

Pravidla, na kterých jí už nezáleželo.

Předklonila jsem se a dotkla se rty Ashova čela, v očích mě pálily slzy. Cítila jsem, jak si pod mým dotykem povzdechl, a když jsem se odtáhla, pořád se mi díval do očí.

„Víš, že tady zůstat nemůžeme,“ vysvětlila jsem mu a objala ho kolem ramen. Vytáhla jsem ho ze stísněné předsíně a zamířila ke schodišti u obývacího pokoje.

Pokrčil ramený a otočil se na mě se zamračeným výrazem. „Proč ne? Proč mi neřekneš, kam jdeš?“

Zavřela jsem oči, protože jsem věděla, že tajemství, které jsem matce musela odpřisáhnout, ho mělo chránit. Přesto jsem si přála, abych mu mohla vysvětlit, jak málo mi záleželo na povinnostech, jež mi uložili.

Kdyby bylo po mém, osud by mi mohl políbit prdel.

„Povím ti to, až budeš starší. Slibuju,“ odpověděla jsem a zamířila ke schodišti.

Položila jsem ruku na staré zábradlí z ořechového dřeva a na prvním schodu jsem vzhledla ke své ložnici. Zachvátila mě touha zavrtat se pod peřinu, schovat se před světem, před tíhou povinností a očekávání.

„To říkáš už roky! Kdy?“

Přejela jsem si rukama po tváři, sešla zpátky dolů a dřepla si k Ashovi. „Až ti bude šestnáct, všechno ti vysvětlím. Slibuju.“

„Proč ne teď?“ zeptal se a spodní ret se mu třásl.

Naše matka nikdy neměla v úmyslu mít další dítě, ne po tom, jaká jsem byla já a co to znamenalo pro mé nejbližší. To nejmenší, co jsme mohly udělat, bylo vši silou ho chránit – i kdyby to znamenalo odejít a nechat ho u lidí, které sotva znal.

Žít s rodinou jeho otce byla mnohem lepší možnost než zemřít po mém boku kvůli téhle stupidní, pošetilé povinnosti, ze které jsem se nemohla vyvléknout.

„Kdybych měla na vybranou, neopustila bych tě. Věř tomu, prosím,“ naléhala jsem na něj a vzala jeho ruce do svých. Pevně jsem je stiskla a ze slz v jeho očích jsem poznala, že mi věří. Od chvíle, kdy se narodil, byl středobodem mého vesmíru. Matka mě k procvičování magie, která mi zpočátku připadala tak vzdálená, povzbuzovala právě mým mladším bratrem.

Moje oběť mi za to stála, stačilo mi vědomí, že ho ochráním.

„Tak pojď se mnou,“ řekl a zaryl zuby do spodního rtu. „Táta se o tebe postará, dokud si nenajdeš novou práci. To přece víš.“

Věděla jsem to. Ashův otec nebyl jako můj. Byl to člověk, hodný a trpělivý, milující a vřelý. Byl vším, čím otec měl být, a nemohl se svým synem trávit víc času jen kvůli tajemstvím mé matky. Naproti tomu mému čarodějnickému otci bylo dovoleno trávit se mnou příliš mnoho času a všemi nezbytnými prostředky mě

formovat do dokonalého nástroje pomsty. Nebyla mezi námi žádná náklonnost, žádné teplo ani láska.

Pro muže, který mě zplodil jen za jediným účelem, jsem nebyla nic jiného než prostředek k dosažení cíle.

Ale Ashův otec by mě nedokázal ochránit před tím, co mělo přijít, a co bylo ještě horší, nedokázal by ochránit ani Ashe, kdyby byl v kritickou chvíli zrovna se mnou.

„To není tak jednoduché, broučku,“ vyklouzla mi mazlivá přezdívka, kterou jsem nevyslovila už celé měsíce. Takhle ho oslovovala máma, dokud ještě mohla mluvit.

Bylo zvláště nepřírozené tak Ashovi říkat, když už máma nebyla na světě.

Připadalo mi, jako by se její kabát zahoupal na stojanu, jako by se v domě zvedl vánek a mě z něj zamrazilo v zádech. Připomínka toho, jak nemožné pro mě bude s nimi odejít, až si pro mě přijdou. Pokud chtěli udržet pokrevní linii Susannah, jako poslední čarodějka Madizzových jsem měla v Dutohájích jisté místo.

„Mohlo by to být jednoduché. Slib mi to. Slib mi, že ať půjdeme kamkoliv, půjdeme spolu,“ řekl a zavrtil se mi hlouběji do náruče. Sevřela jsem ho ještě pevněji, spolkla pálení v krku a přemohla vzlyk.

Udělala jsem jedinou věc, o které jsem přísahala, že ji nikdy neudělám.

„Slibuju, broučku,“ řekla jsem a vši silou ho stiskla.

Lhala jsem.

GRAY

Když jsem vstoupil do Tribunálu, rozhlédl jsem se po kruhu. Po obou stranách pódia, kde čekala Úmluva, sedělo šest čarodějů v barevných obřadních hábitech.

„Dvě předvolání za tolik měsíců. Čemu vděčím za váš zájem tentokrát, Úmluvo?“ zeptal jsem se, mávl rukou v posměšném gestu a zlomil se v pase.

„Opatrně, Alaricu. I když tě většinu dní shledáváme vtipným, i nám dochází trpělivost,“ varovala mě Susannah.

Pokrčil jsem rameny a zadíval se na čaroděje, kteří mě nesouhlasně pozorovali. „Nevěděl jsem, že vůbec máte pocity.“

Susannah zvedla kostnatou ruku, dotkla se svého obličeje a přejela si prsty přes lebku, stáhla kápi a odhalila své nejhorší podráždění. Bylo těžké určit náladu bytosti, která ani neměla kůži.

Žádné vrásky kolem očí, žádné záškuby ve tvářích ani napulené rty. Luštění nálad Úmluvy se pro mě stalo hrou, strávil jsem ve vězení svého napůl smrtelného těla v jejich blízkosti celá staletí.

„Musíme vyzvednout poslední studentku, než za dva dny začne vyučování,“ řekl George a rozptýlil můj požitek z mučení těch, kteří by mě sprovodili ze světa, kdyby to bylo možné. Naštěstí

pro mě jim chyběla potřebná síla a byli spolu se mnou uvěznění v tomto věčném utrpení.

Radši bych snášel ohně pekelné než limity těla, které bylo vytvořeno tak, aby mě odtud nepustilo.

„Měl jsem dojem, že už jsme vyzvedli dva nové studenty pro každý tip magie. Pletu se snad?“ zeptal jsem se a sraštil čelo. Moji muži úspěšně přivedli dva Bílé, kteří kouzlili prostřednictvím krystalů; Fialové kosmické čaroděje; Šedé, kteří kouzlili ze vzduchu; Modré, kteří kouzlili z vody; Červené sexuální čaroděje; a Žluté, kteří kouzlili ohněm zvenku magické bariéry obklopující Křišťálovou kotlinu. Přivedli jsme i jednu Zelenou čarodějnici, čímž jsme poukázali na nepřítomnost jedné z původních rodin. Rodokmen Madizzových scházel už od smrti posledního potomka před dvěma desetiletími, takže magii Zelených zastupoval jen rod Brayů. K nim se připojily rody Petra a Beltran z Bílých, Realta a Amar z Fialových, Aurai a Devoe z Šedých, Tethys a Hawthorne z Modrých, Eroles a Peabody z Červených a Collins a Madlock ze Žlutých. Rod Hecate, jediný Černý, vymřel při masakru před padesáti lety.

„Ohlásila se nám nová čarodějnice,“ vysvětlila Susannah a narovнала na trůnu záda. Podívala se na symetrické linie po svém boku, na dvanáct čarodějek, které zastupovaly jednotlivé koleje. Byly to zástupkyně původních šestnácti rodin, jež založily Křišťálovou kotlinu – víc toho po tolika staletích z těchto ušlechtilých rodů nezbylo.

„Takže se může příští rok alespoň dostavit? Pokud je jí šestnáct, je příliš mladá, v Dutohájích může začít až za čtyři roky,“ řekl jsem a pomalu se otáčel v kruhu, zatímco jsem čekal, až to někdo z přítomných zopakuje. Podle podmínek Dutohájů muselo být všem studentům minimálně dvacet, což bylo nutné kvůli každoročním rituálům Sklizně.

Jedna z Bílých vstala ze svého křesla, její roucho se třpytilo droboučkými drahokamy, a podávala mi složku. Otevřel jsem ji a zadíval se na fotografii, která spočívala na složce s informacemi.

Zíraly na mě šokující oči, každé mělo jinou barvu. Levé světle fialkové, pravé zářilo jako tekuté zlato. Vnější koutky byly pevně zapuštěné a směřovaly vzhůru, obklopovala je olivová kůže. Vlasy jí v hustých vlnách padaly přes ramena, jejich temně mahagonový, téměř černý odstín se leskl na ebenové kožené bundě, která kryla první náznak fascinujících křivek.

Posunul jsem fotku níž a jméno v horní části složky mě přimělo zvednout obočí. „Willow *Madizzová*?“ zeptal jsem se a podíval se na to, co zbylo ze Susannah. Byla poslední z linie Madizzových a nebyl jsem si jistý, jestli se nějak zásadně počítala. Vlastně už nebyla naživu a koexistovala oddělená od ostatních čarodějnic.

„Je poslední ze zakládající rodiny, Alaricu. Jistě i ty chápeš, že je nanejvýš důležité, aby byla okamžitě přivedena do Dutohájů,“ vysvětlila mi Susannah.

„Jak to, že se celou tu dobu skrývala? Proč jsi o ní vůbec nevěděla?“ Rozhlédl jsem se po místnosti.

Zpochybňovat Úmluvu bylo pro čarodějnice svatokrádeží. Nepředstíral jsem, že mi na takových formalitách záleželo, ne když byla moje duše tak stará, že by se jim o tom ani nesnilo. Existoval jsem od úsvitu času, od stvoření samotné Země.

Několik století pro mě nebylo nic než mrknutí oka.

„Musím předpokládat, že její matka skrývala ji i sebe poté, co téměř před dvěma desetiletími předstírala svou smrt. Minulý týden však zemřela doopravdy,“ řekla Susannah.

Neprojevila k potomkovi, který měl být její praprapra a něco vnučkou, žádnou lítost. Jen touhu po obnovení pokrevní linie ve městě, kterému vládla.

„Pošlu tam Juliet. Té dívce by mohlo být příjemnější, kdyby ji oslovila žena. Ví o svých schopnostech?“ zeptal jsem se a prolistoval složku. Navštěvovala lidskou školu, pracovala v lidských novinách. V dokumentech nebyly žádné známky o magickém výcviku.

„Ne. Chci, abys ji vyzvedl sám. Máme důvod se domnívat, že o svých schopnostech nic netuší. Ale pokud ano, nese v sobě magii celého rodu, Alaricu. Je přinejmenším nepředvídatelná. Pokud se bude cítit zahnaná do kouta, bude pravděpodobně nebezpečná. Vezmi s sebou Juliet i Kairose. Dohlédni na to, aby se jí nic nestalo, ale jasně jí sděl, že ohledně přítomnosti v Dutohájích nemá na výběr,“ řekla Susannah a vstala.

Ostatní udělali totéž a s úctou sklonily hlavy, když Susannah mířila ke mně doprostřed kruhu. Položila mi kostnatou ruku na rameno a mnou probleskla temná magie, která ji oživovala. Promlouvala ke mně jako rovný k rovnému, uvědomovala si, že jsme nakonec nebyli tak odlišní.

Nesmrtelné duše uvězněné v něčem ne zcela živém ani ne zcela mrtvém.

„Chceš, abych ji sem dotáhl násilím?“ zeptal jsem se a můj šepot zněl mezi námi jako ozvěna.

Neměl jsem žádnou morálku. Vůbec mi nezáleželo ani na dívce, kterou jsem nikdy nepotkal, ani na svobodné vůli, již podle ostatních mohla mít. Ale Úmluvě na takových věcech záleželo. Podle jejich nařízení byl ke všemu dění v Křišťálové kotlině potřeba souhlas.

Čarodějové museli odsouhlasit každý jednotlivý krok – od rozmnožování až po krmení. A pokud bylo k získání souhlasu nutné překroutit okolnosti, udělali, co museli, aby ulehčili svému černému svědomí lži.

„Ať to stojí, co to stojí. Rozumíš?“ zeptala se Úmluva, a i když se na mě nemohla podívat očima, cítil jsem tlak jejího odhodlání.

Nedovolila by, aby její rod vymřel, ne když konečně měla šanci ho obnovit. „Pro dobro Úmluvy se ta dívka musí vrátit s tebou.“

„A kdyby ji to přimělo nenávidět můj druh? Co pak?“ zeptal jsem se, Susannina ruka opustila mé rameno a ona prošla kolem mě a zamířila do soukromých komnat v zadní části Tribunálu, kde se s Georgem skrývali, když zrovna nepromlouvali ke svému stádu.

„Pak tu bude další čarodějnice, která tě bude nenávidět, až se z ní budeš krmit. Myslím, že už bys na to měl být zvyklý,“ řekla Susannah a vyštěkla něco, co skoro připomínalo smích, otevřela dveře a zmizela mi z očí.

Otočil jsem se na patě a šel oznámit Juliet a Kairosovi naši cestu přes státní hranice. Alespoň že se nacházela jen pár hodin jízdy od nás, takže bychom u ní měli být poměrně rychle.

Když jsem procházel kolem čarodějnic, jedna z Rudých se na mě usmála, jako bych byl její další jídlo, a ne naopak.

Nenáviděly nás, ale to jim nezabránilo toužit po sexu z nenávisti, který tak často patřil ke krmení. Staletí opovržení nemohla zastavit skutečnost, že čarodějnice a Nádoby se k sobě v některých ohledech *velmi* hodily.

Špičáky mi pulzovaly potřebou se nakrmit, ale potlačil jsem ji. Muselo to počkat, až se vrátím.

Nejdřív práce.

WILLOW

Vstala jsem od stolu s vibrujícím telefonem v ruce a nechala Ashe sedět u večere. Vykročila jsem z kuchyně, zamířila ke schodům a potichu špitla:

„Víš, že je příliš nebezpečné mi teď volat.“

„Proč ses ještě nezbavila telefonu a bratra?“ zeptal se mužský hlas na druhém konci linky.

„Svého bratra se nezbavím,“ odsekla jsem potichu a ohlédla se směrem ke kuchyni. Pomalu jsem stoupala ke hvězdám, cítila těsnotu svých černých džínů, jež mi svíraly nohy, a snažila se nepřitáhnout pozornost k naléhavosti, kterou jsem cítila. „Ash dal jasně najevo, že beze mě nechce jít. Jeho otec na nás dneska večer počká na autobusové zastávce a pomůže mi, kdyby Ash odmítl jít beze mě. Nemůžu riskovat a vézt ho do Maine sama. Teď ne.“

„Měla jsi ho poslat pryč už před několika dny. Zbláznila ses?“ zeptal se můj otec hlubokým, káravým hlasem, který jsem až moc dobře znala.

Víc by mě rozhodilo, kdyby se mnou mluvil jinak.

„Připadalo mi, že si zasloužil jít na pohřeb své vlastní matky,“ zašeptala jsem, zavřela dveře svého pokoje a opřela se o ně.

Sbalila jsem si malou tašku, hlavně abych přesvědčila Ashe, že mám v plánu odjet s ním do domu jeho otce, ale naplnila jsem ji střípky svého života, na kterých mi záleželo: vložila jsem do ní kámen a mušli, které jsme s matkou našly na nádherné pláži v New Hampshiru, kde jsme kdysi během mého dětství trávily dovolenou, fotoalbum, jež jsme daly dohromady v posledních měsících, vycpaného brouka, kterého Ash jako malý kluk nosil všude s sebou a jenž se stal jeho jmenovcem, a sušené květiny a bylinky, jež mi po matce zůstaly.

Vždycky mi říkala, že budu muset přestat nosit svoje oblíbené oblečení, protože šedá a černá od hlavy až k patě nebyly pro Zele-nou vhodné. Už jen proto bylo zbytečné brát si s sebou oblečení. Moje vojenské boty se otíraly o koberec v ložnici, když jsem přistoupila ke své posteli, sedla si na její okraj a schovala tvář do dlaní.

„Hraješ si s ohněm, holka. Jestli se o něm dozví –“

„Já vím.“ Povzdechla jsem si a promnulá si oči. Nehty jsem měla nalakované matně černou barvou, na konečcích už se loupala. Zamračila jsem se na ně, když jsem si je odťáhla od obličeje.

„Jestli tak moc chtěl jít na pohřeb, měla jsi odejít ty. Mohl s ním jít jeho otec,“ řekl můj otec Samuel a jeho pochmurný hlas se ještě víc ztišil. Tímhle tónem mluvil pokaždé, když jsem ho zklamala, takže jsem ho slyšela až moc často. Dokázala jsem si představit jeho přísná obočí stažená nad jedinečnými fialovými očima. Jeho černým vlasům chyběl ten rudý lesk, který se na konečcích zdál výraznější. Možná proto, že je nosil moc krátké a barva nevynikla, nebo proto, že si magie nevybrala jeho. Možná že vlasy namočené v krvi byly znamením strážce kostí, což byla povinnost, jež mého otce ignorovala a až do mého narození spala.

„Žádáš, abych se kvůli tvé pomstě vzdala celé své budoucnosti. Mohl bys aspoň pochopit, že jsem chtěla být na pohřbu své vlastní matky,“ řekla jsem a s povzdechem klesla na matraci.

„Nejde jen o moji pomstu. Byla to tvoje teta, Willow,“ přesvědčoval mě potichu, tak potichu, jak mluvil jen o *ní*. O starší sestře, která obětovala všechno, aby ochránila tajemství jeho existence. Ta, která ukradla svého bratříčka z postýlky a poslala ho co nejdál od Úmluvy.

Aby ho nikdo nemohl nutit vybírat mezi svou magií a schopností plodit děti.

Léta otcova naléhání, že moje nedotčenost vyvolá v Nádobě posedlost, léta utrpení kvůli brutálním taktikám jeho výcviku. Jaký láskyplný vztah si pěstoval s tím darem, když svou jedinou dceru proměnil ve zbraň navrženou k jedinému účelu, který on sám nedokázal...

Najít kosti mých předků – kosti jeho sestry a všech Černých čarodějnic, které přišly před ní – a použít je k rozebrání Nádob a zničení Úmluvy. Jen kosti by mi umožnily plně uchopit kouzlo rodu Hecateových.

„Já vím,“ řekla jsem.

Nikdy jsem ji nepoznala, a přesto jsem chtěla tu mladou ženu, kterou Úmluva před padesáti lety zavraždila, pomstít. Jen jsem to nechtěla dost na to, abych se navždycky vzdala svého bratra. I když jsem si chtěla zasloužit uznání svého otce a udělat *jedinou* věc, pro kterou mě s matkou vychovali, s radostí bych se toho vzdala, kdybychom s Ashem měli aspoň šanci na bezpečný úkryt.

„Zaslouží si věčný klid, Willow,“ řekl můj otec měkce. „A ty si zasloužíš mít to, co ti patří podle rodového práva.“

„Kašlu na rodové právo,“ odsekla jsem. Záleželo mi jen na vlastní svobodě a Ashovi.

Moje přiznání viselo ve vzduchu. Získání kostí bylo prostředkem k dosažení cíle – nalezení cesty domů, nutností pro mou tetu a všechny, kteří přišli před ní.

Většina čarodějnic ze Sabatu čerpala svou sílu z přírody. Zelené, jako moje matka, ze země, Bílé z drahokamů, Žluté z ohně.

Ale Černé byly jiné.

My jsme svou sílu čerpaly z kostí našich předků, z magie, která existovala pouze v naší rodové linii. Bez těch kostí jsme nebyly ničím, jen outsidersy Křišťálové kotliny.

Cítila jsem ty kosti, věděla jsem, že existovaly. Každý moudrý člověk je spálil solí, když pro jistotu zabili poslední z nás, ale někdo si je nechal.

Nepochybovala jsem, že se z nich staly perverzní sběratelské předměty.

Poslední z nekromancerů.

Posměšně jsem se uchechtla, protože tohle všechno už jsem si za celý život od otce vyslechla. Byla jsem moc mladá na to, abych si pamatovala, jak mě učil principu vyvolávání, jak používat vlastní krev a nosit kosti svých předků, abych vzkřísila mrtvé.

„Máš vůbec ponětí, co bych dal za to být čarodějem, kterého předkové vybrali jako strážce kostí?“

„Umím si to představit,“ řekla jsem s hořkostí v hlase. Věděla jsem přesně, co by dal za to, aby si vybrali jeho.

Dal by za to *mě*. Kdyby si myslel, že by úkol připadl jedinému zbývajícimu členovi rodu Hecateových, bez mrknutí oka by mě obětoval. Proto měl jen jedno dítě, aby mu stál v cestě jen jeden člověk.

Obětní beránek.

Necítil jejich volání. Neslyšel v nočním tichu jejich šepot.

Kvůli Ashovi jsem to nesměla dopustit. Vyrůstala jsem s vědomím, že jednoho dne budu muset buď zabít svého otce, nebo dopustit, aby on zabil mě.

Před uznáním tohoto faktu nás zachránilo zvonění zvonku, a když jsem se podívala ke dveřím, rychle jsem si sedla.

„Do háje,“ zasyčela jsem a poprvé v životě jsem si přála, aby to byla jenom otravná, zvědavá sousedka, která přinesla jídlo a hodlala strkat nos do našich záležitostí.

Otec beze slova ukončil hovor. Věděl, že kdyby to byl ten, koho jsem se bála, už bychom se nikdy neviděli. Přesto se nekonalo žádné srdcervoucí loučení. Šance, že bych studium na univerzitě Dutoháje nepřezila, byla hodně vysoká.

Matčina znamení, která mě chránila před povšimnutím, začala v okamžiku její smrti slábnout a během týdne zmizela úplně. Bylo jen otázkou času, kdy mě Úmluva ucítí, někoho pro mě pošle a nechá mě odtáhnout na slavnou univerzitu, kam měli přístup jen pozvaní.

Vystřelila jsem ke dveřím a sprintovala ke schodům. Ash zůstal bezpečně schovaný v domě mimo dohled a vzduchem pulzovala moje úleva. Pro jeho vlastní bezpečí měl už léta zakázáno otevírat dveře, takže jsem se zhluboka nadechla, natáhla si šedý svetr a seběhla dolů.

„Jdi do kuchyně a drž se z dohledu,“ zašeptala jsem a odstrčila ho co nejdál od vchodových dveří.

Poslechl mě a zapadl do kuchyně, i když se držel u dveří, aby mohl poslouchat.

Ta jeho zvědavost mě ničila.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se přesvědčit sama sebe, že na druhé straně bude jenom paní Johnsonová. Že ji napadlo, jestli máme co jíst, a zase nám přinesla lasagne. Položila jsem ruku na pozlacenou kliku a podívala se dolů na amulet, který jsem si už navlékla kolem krku. Řetízek byl irelevantní, ale černý turmalín bezpečně usazený v klínce z růžového zlata by mě ochránil před nátlakem. Všechny čarodějnice v Úmluvě ho dostaly, když dosáhly plnoletosti, a byla bych zatracená, kdybych riskovala a postavila se bez něj jedné z nich tváří v tvář u mých dveří.

Natáhla jsem volnou ruku a uvolnila řetěz a zástrčku. Naposledy jsem se ohlédla přes rameno a zkontrolovala, jestli je Ash v bezpečí, a pak jsem už pootevřela dveře a škvírkou vykoukla ven.

Polkla jsem, když můj pohled padl na muže stojícího na přední verandě. Byl sám a rty měl zvlněné do sotva znatelného úsměvu. Nepochybovala jsem o tom, že to mělo být uklidňující, změkčilo to napětí jeho plných rtů, které stále přetrvávalo i pod nezvyklým výrazem.

Rozhodně to nebyla paní Johnsonová.

Síla, která z něj tryskala, potvrdila, že nejenže nebyl moje vlezlá sousedka, ale nebyl ani člověk, natož živý člověk. Když se naše oči setkaly, v těch jeho se zajiskřilo a jejich ocelová modř na okamžik potměla, než je sklopil k amuletu na mé hrudi. Bloudil mi těma žhavýma očima po těle a já zadržela dech. Připadalo mi, jako by mi lehce přejížděl drápy po kůži.

Byl krásný a štvál mě – jasná předzvěst nevyhnutelné katastrofy.

Měl bezchybnou pleť, nikde ani flíček, ani jizvička. Plná, ale mužná ústa. Mezi rty se zaleskly dokonalé bílé zuby, snažil se působit neurčitě. Stál na naší verandě ve vermontském lese v obleku – vypadal přehnaně vystrojeně, ale nějak se to k němu hodilo. Nedokázala jsem si představit, že by jeho štíhlé svaly, jeho éterickou, nepřírozenou krásu zářící jako padlý anděl zakrývalo něco tak všedního jako džíny. Celý život jsem byla divná, nedostatečně lidská, ale najednou jsem se kvůli tomu věčnému tvorovi před sebou cítila příšerně lidská.

„Slečna Madizzová, předpokládám?“ zeptal se hlubokým, chraplavým hlasem a pomalu naklonil hlavu na stranu. Jeho pohled mi dál bloudil po těle, klouzal mi po břiše a silných stehnech, a při pohledu na moje vysoké masivní boty se usmál.

„To mluvíte se mnou? Nebo s mýma nohama?“ zeptala jsem se a přitáhla si svetr k hrudi. Líně zvedl pohled k mé tváři. Nesnažil